

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NOVUM ALTARIA

XXIII. ÉVF. 1923 JÚNIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 240 korona.

Egyes példány 20 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS.

Tartalom. *Dr. Babura László*: Mi nekünk a pápa? — *Klement Ilona*: Li-
šieuxi kis Terézhez. — *Le Buffe Ferenc S. J.* elmékedéseiből. — *J.*: A kis fehér
virág. — *Hidasi József*: A legm. Oltáriszentség: aranybányánk. — *Lovich Ilonka*:
A vágy zsofára. — *Krónika*. — *Tárca. Eöri János*: Fölkel a Nap.

Dr. Vargha Damján S. O. Cist.: Tolle—Lege. Elmékedések Isten országá-
ról. (Szentgyakorlatokra, Krisztus és Mária nagyobb ünnepeire.) 1923. Dr. Vargha
Damján nem kevesebb buzgalommal, mint sikerrel írja imakönyveit. Az egészen
kicsiny gyermek kezébe a «Kis Jézusom Örömmöm», a fejlettebbnek a «Jézusom
Örömmöm» adja és most a fejlett ifjúság számára ad ki imakönyvet «Adoremus
Dominum» címen. Ebből az imakönyvből különnyomatként jelentette meg
a kis elmékedéssorozatát a nála megszokott kedves, ügyes formában. Elmé-
kedéseit a rövidség és tartalmasság teszi értékesé. Nem kicicomázott mondatokat,
hanem súlyos gondolatokat ad, amelyeket a lélekben kell földolgozni és kivirágoz-
tatni. Épen az az előnyös elmékedéseiben, hogy valóban elmékedésre készítet-
nek. Melegen ajánljuk m. t. olvasóinknak. Ára 320—380 és 1500 K kötés szerint.
Megrendelhető a Kordánál Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.

Szerkesztői üzenet. Az amerikai magyar Főtisztelendő Plébános uraknak.
Tisztelettel küldjük meg mutatványul az «Örökimádás» folyóirat júniusi számát
és szeretettel kérjük a Főtisztelendő Plébános (Lelkész) urakat és a nt. magyar
szerzetesnőket, kegyeskedjenek lapunkat hűveiknek ajánlani és őket az «Örök-
imádás»-ra való előfizetésre buzdítani. A tapasztalat bizonyossága szerint a hitélet
fokmérője a katolikus egyházban az Eucharisztia kultusza. Az «Örökimádás»
pedig — egyesegyedül — ennek szolgálatában áll. Szegény hazánk megcsonkítása
óta, előfizetőinek nagy számától megfosztva nehezen töltheti be hivatását az
anyagi nehézségek miatt. Ha amerikai magyar testvéreink a lapot megrendelik,
elsősorban önmaguk lelkében mélyítik a hitet, de másrészt lapunk anyagi hely-
zetén segítve lehetővé teszik, hogy Csonkamagyarország szegény polgárai olcsó
előfizetés mellett továbbra is járathassák lelkük hasznára ezt az eucharisztikus
folyóiratot. Az «Örökimádás» előfizetési ára Amerikába ötven cent, a «Jézusom
Örömmöm»-mel (eucharisztikus folyóirat gyermekek számára) együtt egy dollár. *Aki
jótékonyságból külön akármelyik lapért egy dollárt fizet, annak előfizetését a lapban
— névvel — különis nyugtázzuk és érettük, illetve szándékaikra a budapesti Örök-
imádás-templomban — a magyar eucharisztikus élet középpontjában — szent-
misét mondatunk. (Lapunk kiadója az Országos Középponti Oltáregyesület, épen
azért minden oltáregyleti ügyben szívesen szolgálunk felvilágosítással; Oltár-
egyletek alapításához ismertető nyomtatványokat küldünk, a tagok nevét —
a búcsuk elnyerése végett — szívesen iktatjuk törzskönyveinkbe.)*

* * *

Az «Örökimádás» a nyári hónapokban is megjelenik, de július—augusztusra
összevonot számot adunk, amelyet már július elején eljuttatunk m. t. előfizetőinkhez.

Mi nekünk a pápa?

AZ APOSTOLFEJEDELMEK ünnepén nemcsak a tisztelet és hódolat adóját akarjuk Szent Péternek és Szent Pálnak leróni, akik vértanúsággal pecsételték meg az Úr Jézus iránti áldozatos szeretetüket és vérük ontásával termékenyítették meg a lelkek világát, az Egyháznak frisstörésű szántóföldjét, hanem a mélyen érzett hálának adóját is egyházunk isteni Alapítója iránt azért a nagy és kiváltságos ajándékért, melyet ő nekünk a pápaságban adott.

Ez az a köszikla, melyen az Egyház áll s amelyen állva kétezer esztendő rémes viharai is győzelmesen küzdött meg. Világbirodalmak tűntek el azóta a világ térképéről, valamikor fényes koronák és értékes jogarok, melyek milliókat kormányoztak, kerültek azóta lomtárba, dinasztiák jöttek és mentek szakadatlan sorban; de az Egyház, a Krisztus földi birodalma még mindig áll, sőt világbirodalom a szó legteljesebb értelmében, a tiara most is az első az összes koronák között és a pápaság dinasztiája még mindig él és uralkodik. Meghalt X. Pius és meghalt XV. Benedek, de nem a «pápa», de nem a pápaság. A «pápa» halhatatlan, olyan, mint maga az Egyház, melyet Krisztus megbizásából kormányoz.

A pápaság is ugyanúgy isteni alapítás, mint maga az Egyház. Ezt az evangélium minden kétséget kizáróan tanítja. Krisztus világosan és nyomatékosan Pétert rendelte Egyházának fejévé. Pétert már előzőleg is ismételtelen különösen szeretetének jeleivel halmozta el s apostoltársai fölé helyezte őt: új nevet ad neki, az ő hajójából tanítja a népet, Jairus leányának feltámasztásánál csak úgy ott van Péter, mint a Táborhegyen, mikor Krisztus kinyilatkoztatja az ő isteni fenségét, az utolsó vacsorán Péternek mossa meg legelőszőr a lábát s feltámadása után a sírnál járt asszonyoknak meghagyja, hogy vigyék meg feltámadásának örömhírét Péternek, sőt neki külön is megjelen. De mindezekre a koronát teszi rá Krisztus, mikor Péter fenséges hitvallása után: *Te Krisztus vagy, az élő*

Istennek Fia! őt teszi meg Egyháza fejének, mondván: *Te Péter vagy és ezen kösziklára építem Anyaszentegyházamat és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. És neked adom a mennyország kulcsait; és bármit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyekben is és bármit feloldasz a földön, fel lesz oldva mennyekben is.* (Mt. 16, 17.) E szavak oly világosak, oly határozottak, hogy azoknak értelmét semmi rosszakarat el nem homályosíthatja és semmi erőszakos magyarázat meg nem változtathatja. Maga a racionalista Pflleiderer is megvallja: Minden protestáns gyengítési kísérlettel szemben is tagadhatatlan, hogy e hely Péter elsőségének ünnepélyes kihirdetése.

Ezt különben a józan ész is belátja. Krisztus, mint a végtelen tökéletesség, nem alkothatott tökéletlent, pedig az volna az Egyház, az ő miszlikus teste fej nélkül. Minden községnek van birája, minden kongregációnak prézese, minden körnek, egyletnek elnöke, minden iskolának igazgatója, mert a józan ész követeli ezt így s a tapasztalat mutatja, hogy ahol nincsen így, ahol nincs egy mindenekezt intéző, legfőbb tekintély, ott nincs és nem is lehet rend és fegyelem s következőleg jólét s haladás sem. Ha tehát minden legkisebb egyesülésnek van feje, Krisztus Urunk nem hagyhatta fej nélkül a legnagyobb egyesületet: az ő Egyházát sem...

A pápa a hit egységének tévmentes őre. A XX. század hite a mi Egyházunkban ugyanaz, mint volt a katakombák hite. Jeruzsálemi Szent Cyril katecheziseit ma is el lehet mondani! Mi ugyanazt a Credót valljuk, mit vallottak a vértanúk! Ezt az egységet a pápaságnak köszönhetjük. Elég bizonyíték erre a protestantizmus, mely alig 400 éves multtal bír és máris csaknem ugyanannyi felekezetet számlál. S ezek a felekezetek a leglényegesebb hitkérdésekben, aminők a Szentháromság, Krisztus istensége, a szentségek stb. nemcsak elváltak egymástól, hanem mint ellenségek állanak egymással szemben. Szomorúan tapasztalják is ennek romboló hatását a hitéletben s azért a jobbak visszasírják az Egyházat. «Ha nem tartana vissza a szégyenkezés és félelem, mily hangosan és kétségbeesetten szólalhatnók meg a hívő protestánsoknak kiáltásait az Egyház segítségére és tekintélye után!» — írja a protestáns Perthes.

A pápaság a tiszta erkölcs és életszentségnek is őre. Az Egyház szentnek mondatik, de az is. Szent az ő isteni Alapítója, szent a tanítása, szentségre nevelők és képesítők az ő szentségei. Mindig voltak szentjei és most is folynak szentléavatási pörök Rómában. A szentek serege a kálváriai kereszttől indul ki és felvonulása még ma sem ért véget. Egy végeláthatlan fehér sereg, mely végigkigyózik a századokon, végig az összes népeken és beér az égbe!

A pápaság történetének lapjai a legértékesebb lapjai a világtörté-

nelemnek. A keresztény kultúrának első zászlóvivői, legfőbb előmunkásai Szent Péter utódaiból kerültek ki mindig!

Szeressük a pápát, tiszteljük őt úgy, mint gyermekek atyjukat tisztelni szokták. Örüljünk, hogy az Ő atyai vezetése alatt állhatunk. Tartunk vele mindenben! Ő Jézushoz vezet, akinek helyettese Ő e földön. Őhöz vezet az Oltáregyesületben is, hogy ezen át Őhöz vezethessen az örökkévalóságban is!

Vezess minket, Szentatyánk! Mi hűségesen követünk!

Dr. Babura László.

LISIEUXI KIS TERÉZHEZ.

Ce, akil megcsodált
Az egész nagyvilág:
Ce édes, Ce drága,
Hősehér kis virág,
Ugy szerettek Céged,
H Ce kicsiséged.

Éstod, énbennem is
Oly gyenge a lélek,
Ha jó a küzdelem,
Ugy remegek, lélek.
De ha kicsi lennék:
Jézuskához mennék.

Caníts meg, ugy mint te,
Őnzetlen szeretni...
Soha nem csüggedve,
Mosolygón szenvedni,
Szereteiből élni,
Őrökké remélni.

Cásd, én úgy szeretnék
Nyomdokodon menni,
H Ce példád szerint
Kicsi gyermek lenni.
Canítsd meg rá lelkem,
Cátogass meg engem.

Kis gyermeknek lenni,
Legerősebb fegyver.
Ha jó a küzdelem,
Ha lámad az ellen.
Nyujtsd ki felém kezéd,
Hadd fussak el Ueled.

Kérd meg a kis Jézust:
Engem is vegyen be
H Ce «légiódba»,
H fehér seregbe. [kegyelme,
Hadd érezzem, mily nagy irgalma,
Fehér rózsza szirmát hullasd a
szívemre.

Klement Ilona.

Le Buffe Ferenc S. J. elmélkedései.

«És ha elmegyek és a helyet elkészítem nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol Én vagyok, ti is ott legyetek.» (Sz. János XIV. 3.)

A MI ÉDES Üdvözítőnk örömmel várja hazaérkezésünket a mennyországba; nekünk is úgy kellene gyakran erről gondolkodnunk. A halál nem más, mint átmenet a számkivetésből a hazába, ahol a mi «változatlan Barátunk» régóta várja visszaérkezésünket. És mégis mondhatjuk-e, hogy valaha is gondolunk Krisztusnak ezen örömére? Gondolunk azért, hogy serkentsen minket ez a tudat ha keménynek, kövesnek tetszik az erények ösvénye, ha nehéznek tűnik Isten útja a mi fáradt lelkünknek. És vajjon, ha e siralomvölgyének láthatára ködbe borul sze-

münk előtt, fel tudjuk-e emelni tekintetünket szelid és alázatosszívű Barátunk erős alakjára, ki ott a túlsó parton a félhomályban kitárt karokkal és szerető szívvel várja az ő barátait?

Igen, Ő vár, vár az örök idők türelmével és vajjon nem fog csalódní bennünk? Nem, bizonyára örökre nem szakadunk el Tőle, mert alázatos és buzgó imáink megóvnak bennünket e végveszélytől. Tegyük föl, hogy visszatérünk a hazába, de vajjon a tökéletességnek azon magaslatán-e, melyet elérnünk kellett volna? Vajjon mi lesz akkor, ha letűnt életünk alkonya és lehullott a lepel és ott az égnek fényében, az Úristen szent színe előtt lelkünk nem találhatik oly szépnek, mint amilyennek Megváltónk azt tervezte?

Nem lehet szó szemrehányásról azok számára, kik szerencsésen átjutottak a hazába, még akkor sem, ha rongyos öltözetben, vagy csak a vánszorgónak erényruhájában érkeznek. Ha azonban volna szemrehányás ott, Krisztusnak szomorú tekintete nem szólna-e feddőleg lelkünkhöz? Azt mondja a Szentírásban: «Öltsétek fel magatokra Krisztust», «Változzatok át Krisztussá»; és mégis, amidőn ott állunk előtte, látszik-e ugyan valamilyen hasonlatosság? Teljes tisztelettel kérjük: összetéveszthetne-e bárki is bennünket Krisztussal? Arra voltunk hivatva, hogy a legtökéletesebb ember, az Isten-ember élő képmásai legyünk az örökkévalóságon át; de fájdalom, mily hibás a kép, mily romlott a hasonlatosság!

Tehát nem fogjuk-e megkímélni a mi édes Üdvözítőnket ezen kínos csalódástól? Minden bizonnyal igen! Nem tudnók azt elviselni, hogy csalódást okozunk egy földi barátunknak, bár az ő bánata csak a földi mulandó idők hosszúságára terjedhet. Hogy lehetne tehát csak elképzelni is azt, hogy hűtlenek legyünk Őhöz, mert hűtlenségünk Vele szemben örökkévaló volna! El ne feledjük azt, hogy nap-nap után azon kell lennünk, hogy a Krisztus képmását magunkban kialakítsuk. Növekednünk kell minden nap buzgóságban, szelidségben, alázatosságban és testvéri szeretetben. Szünet nélkül azon kell lennünk, hogy előrehaladjunk az Isten szeretetében és a felebarátunk iránti, tettekben mutatkozó, igazi áldozatkészségben. Azután, ha jön a hívó szózat, hogy térjünk vissza sietve a hazába, Krisztus, a mi «változatlan Barátunk», meg lesz elégedve a munkával, melyet a számkivetésben végeztünk.

Ó Jézusom, Te örök időktől fogva szeretted engem oly szeretettel, mellyel csak Isten tud szeretni. Öröktől fogva azt tervezted, hogy lelkemet kegyelmeiddel gyönyörűségesen fölékesítve, magadhoz veszed. Hogy lehetnék tehát hűtlen Hozzád, hogy semmisíthetném meg szándékaidat, én Istenem? Hogy tudnám eltérni azt a gondolatot, hogy nem vagyok elég hasonló Hozzád, amikor majd Magadhoz szólítasz a mennyei

házába? Nem, Uram, azt minden áron elkerülni akarom! De add kegyelmedet hozzám, adj erőt, hogy kegyelmeddel közreműködjek! Így azután, ha majd hazasietek Hozzád, édes Jézusom, felismered bennem azt a szentet, akit bennem óhajtottál.

«Ó, ha az volt mindig égő vágyam:
Meglálhatni áldott orcáját,
Mért feledkezem meg akkor arról,
Hogy öröktől fogva vár reám?»

X.

A kis fehér virág

kelyhe kibomlott és most már Krisztus menyasszonyának a keblén virágzik bájos, üde szépségében. «Az Úr Jézus Iisieuxi kis Teréz nővérét» a római szentszék boldoggá avatta.

Meghatva köszönjük az Úristennek ezt, akik régóta vártuk. Mi: a kicsi lelkek milliói, kik annyiszor élveztük a fehér virág édes illatát, — mi: akik félénk hódolattal nézünk a nagy hősökre és a mártirokra, de ezt az angyalarcú gyermeket mindig testvérünknek éreztük. A kicsinyek gyöngéd Barátja csodás szépségben virágoztatta ki ezt az alig 24 éves életet. A kis Teréz minden lépése a mennyország zenéjét csilingelte a földön.

Négy-öt éves baba-korában már «áldozatokat hoz». Nem ám különös és nagy dolgokat! Gyermekszive vágyait, kicsi akaratát áldozza föl Jézusnak. És ennél többet nem adhatott volna!

— Már ekkor megszoktam — írja nővérének —, hogy ne panaszkodjam, ha valami kedves tárgyamat elvették tőlem és hogy ne védekezsem, ha igazságtalanul vádolnak...

— De ebben mi érdemem se volt — mondja később bájos alázattal —, természetem s hajlamaim vezettek reá...

Ez a két «gesztus» válik jellemzővé egész életére: *a mindent adni tudó szeretet és a gyermeki, kedves alázat*. Szépítés nélkül mondja el gyermekkor történetében apró hibáit és első erényeit — mesterkéeltség nélkül szólítja magát «kis Teréznek», az Úr Jézus «kicsi leányának» s halála előtt édes bizalommal igéri, hogy «rózsacsőt hullat a földre».

Túlérzékeny kis szívét már 14 éves korában megedzi a fájdalommal szemben. Gyermeki könnyeit visszaparancsolja egy emlékezetes karácsony-estén, amikor — mint írja — az Úr Jézus «egyetlen pillanat alatt befejezte lelkében a művet, melyen 6 évek óta oly sokat fáradozott. 15 éves korában az elbájoló szépségű leányka már Rómában van

édesapjával és «kezét a Szentatya térdére kulcsolva» könyörög XIII. Leó-nak, hogy már most karmelita-apáca lehessen.

Az édesapa féltett «kis királynőjéből», a testvérek becézett «kicsikéjéből» Karmel szent hegyének martirlelkű, halálig áldozatos, szent lakója lesz. A kis Teréz aszkézisében ott van a középkori szerzetesek minden gesztusa: böjtöt, vezeklést vállal önként, hideget és fáradtságot tűr hallgatagon ez a törékeny gyermek, költői képzelete csevegő patakját a szent hallgatás medrébe szorítja és a láthatatlan áldozatok millióiban lesz a felebaráti szeretet glóriás vértanúja. De ebben az egész aszkézisben nincs semmi merevség, nincs egyetlen taszító vonás: a szív aszkézise ez, egy édes kis fehér virágkehely boldog odahullása a Megváltó Szívére. Talán azért vonz a kis Teréz annyi sok lelket, mert a szeretet mélyeiből kivirágzó természetes, meleg áldozat és a gyöngéd, Istennel való tilkos, együttszenvetés boldog művészetére tanít.

Mennyi báj abban a gesztusban, mikor a szívének ellenszenves apácátársához mindig mosolyogva közelít! Mennyi édes szelidség abban a módban, ahogy a kolostor legtürelmetlenebb betegét ő egymaga szolgálja! Mennyi gyerekség abban a futásban, ahogy a szent hallgatás ideje alatt hön szeretett nővérének az ajtaja elől menekül! És mennyi kedves, szófogadó béke utolsó sóhajában: «Nem — egy cseppel sem akarok kevesebbet szenvedni!»

Az apróságok nagy művésze ő, a mindent elfogadó igénytelen kisgyerek, aki a kolostori étkezőben el-elmondogatja önmagának, ha jó ebédet kell ennie: «A bort Szent Józsefnek ajánlom föl, a meleg ételt a Szűz Máriának, a befőttet a kisdéd Jézuskának...» És ha rossz ebédet kap, vígan szól önmagához: «Ma minden a tied, kicsikém».

Leleményessége az áldozatban ki nem fogy soha. És a bőkezűségben fölülmulhatatlan Jóbarát elhalmozza őt a szeretet minden jelével. Beöltözése napján a derült égből hó hull: eddig gyakorlatlan kis keze alig nyúl az ecsethez, meglepően szép festményeket alkot; mikor arra vágyódik, hogy Megváltóját versben is köszöntse, ajkára csengő rímek tolnak. S amikor szentáldozásnál — a tegnapi fél szentostyán elszomorodva — így gondolkozik: «Ha ma is felet kapok, azt kell hinnem, hogy nem szívesen tér be hozzám az Úr» — a pap két szentostyát tesz a nyelvére s «az Úr Jézus kicsi Terézének» a szívét mennyei boldogsággal önti el az a gyöngéd felelet.

A kicsi Teréz lelke megértette a szeretet legbensőbb titkát. Ha vannak az életszentségnek hősei és martirjai, én szeretném az *életszentség költőjének* hívni őt.

Köszöntünk, bájos kis fehér virág! Üzen neked e sorokban valaki, aki nem sokkal azután jött a földre, mikor te elrepültél. S aki néha úgy

érzi: folytatnia kell méltatlan lantján a fehér virág bensőséges, kicsi dalait. De, hogy ezt tehesse: jónak is kellene lennie — gyermekinek és minden áldozatra késznek — amilyen te voltál!

„Jézus eucharisztikus Szíve, irgalmazz nekünk.» 300 n. b.

Óvele együtt vágyják ezt sokan. Imádkozz értünk, *boldog kis Teréz!* A megígért rózsaesőnek csak egy szirmát ejtsd a szívünkre, hogy beleszálljon lelked illata: a gyermekes kicsiség és a hősi, erős szeretet.

A legméltóságosabb Oltáriszentség: aranybányánk.

FUTÓTŰZ-SEBESSÉGGEL terjedt el 1848-ban a világon a hír, hogy a messze Nyugaton egy országra bukkantak, ahol nagy bőségben található az arany. A patakok és folyók aranyat hordanak habjaikban, a sziklákban és a föld mélyében arany rejtőzködik...

Megindult a kincskeresők nagy áradata *Kalifornia* felé.

És sajátságos! A gyorsan szerzett vagyon nem járt tartós boldogsággal: a legtöbb aranyásó szegény maradt. Egy Marschall nevű ember, aki az első aranyat találta, élete utolsó éveiben jótékony egyesületek támogatására szorult. A svájci *Sutter* generális pedig, akivel Marschall az első leletét megosztotta, a washingtoni szegényházban fejezte be életét.

Elszomorító sok, nagyon sok ember egyoldalú, rövidlátó magatartása; csak az anyagi, csak a földi, csak a testi érdekel engem, csak ezért vagyok hajlandó túrni, szenvedni. A lélek nem részesül figyelemben, a lélek éhez, elkopik, elhal. Pedig: mit használ az embernek, ha egész világot megnyeri is, lelkének pedig kárát vallja? (Mt. 16²⁶) Szent hitünk nem tiltja meg a test ápolását, az anyagiakról való szükséges gondoskodást, hanem a helyes sorrendre figyelmeztet: *először* jön a lélek, *azután* következik a test.

Megszégyenítő volna, ha a pénz, az arany annyi embert tudott és tud mozgósítani (nem kell például Kaliforniába menni, elegendő a mai mohó pénzvágy tobzódásaira tekinteni!) és ugyanakkor a halhatatlan emberi lélek és ennek nagy értéke nem lelkesítene fel minket áldozatos apostolkodásra.

Egykoron Kalifornia csábított, ma pedig a gazdasági konjunktúra csábít sokakat a hirtelen meggazdagodásra: minket a saját és felebarátaink lelke serkentsen szívünk meggazdagítására. Kaliforniánk, aranybányánk a legméltóságosabb Oltáriszentség. Bányásszunk minél többet e fölséges Szentség misztikus mélységeiben! Itt sohasem kell attól tartanunk, hogy ez a csodálatos Kincsesbánya kimerül és hogy mi a kapzsiság, önzés bűnébe esünk! Ellenkezőleg. Az eucharisztikus Úr Jézus szent Szíve a magáéhoz teszi hasonlóvá a mi szegény szívünket. Az édes Jézus így szólt magáról: «az ember fia nem jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon» (Mt. 20²⁸); mi is önzetlenek, önfeláldozók leszünk és maradunk a mai egoista, kapzsi, durva világban is, ha gyakran töltekezünk az imálandó nagy Szentséggel!

Hidasi József.

A VÁGY ZSOLTÁRA.

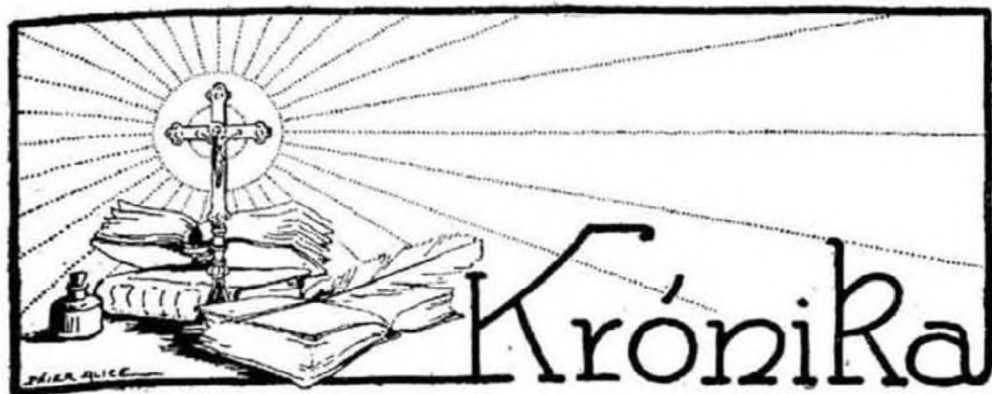
(Budapest, 1920. okt. 15.)

Ó Jézusom, mikor jössz hozzám?
Olyan hideg és üres a szobám!
A vágytól meghalok.
A lelkem Neked készítettem.
Hisz azért adtam ma reggel reá
Fehér patyolatot.

Ó Jézusom, mikor jössz hozzám?
Olyan hideg és üres a szívem.
Nincs semmim Nélküled.
A napjaim: elhagyott árvák.
Nincs, aki jöjjön, szóljon, simogasson.
Az életem beteg.

Ó Jézusom, jöjj holnap hozzám!
Jó puha kezed hulljon a fejemre,
Szeress, szeress nagyon!
Hajnalgig fennvirrasztva várlak
S dallal köszöntlek, én, gyönyörűségem,
Én fényes csillagom!

Ó Jézusom, jöjj holnap hozzám.
A fájdalom a lábadohoz terül mind.
Hallgatva szeliden.
Kezed a homlokomon nyugszik
És jöttödön, mint csendes őszi bánat,
Elalszik a szívem.

Lovich Ilonka.

Köszönetnyilvánítás. Lapunk utolsó számában — a szükségétől kényszerítve — újabb segítségre kértük m. t. olvasóinkat. Örömmel állapíthatjuk meg, hogy kérésünk az «Örökimádás» barátainál megértő szívre talált és hálával köszönjük a nagylelkű ajándékokat, amelyeket egyes kedves olvasóink a kért összegzen felül küldeni szivesek voltak. Neveik megörökítését az Úr Jézus eucharisztikus Szívétől kérjük. Isten fizesse meg!

Új szentmise. Jézus Szentséges Szívének áldásos kultusza mindig téresebb körökben terjed. A Szent Szív tisztelői szeretetükben mindig újabb és újabb jogcímeket találnak a Jézus Szívének tiszteletére. Maga az apostoli szentszék is minden alkalmat megragad, hogy a hívők lelkében

a Jézus Szive-tiszteletet mélyítse és minél fönségesebben kiépítse. Ennek bizonyosága a legújabbban engedélyezett új szentmise és papi zsolozsma «De Eucharistico Corde Jesu» = Jézus eucharisztikus Szívéről. Az új szentmise a legmértóságosabb Oltárszentséget mint a Szent Szív szeretetének legfőbb bizonyosságát ünnepli s gyönyörű összeállításában valóságos remeke a Szent Szív iránti mélységes áhitatnak. Egyenlőre csak Róma számára engedélyezték az Úrnap nyolcada utáni csütörtökre (dupl. maius ranggal), de a záradékban ott van, hogy minden egyházmegye megkapja rá az engedélyt, csak kérnie kell. Így remélhető, hogy hazánkban is — ahol a Szent Szív tisztelete örvendatosan virágzik — nemsokára ezen új titulus alatt ünnepelhetjük Jézus Szent Szívét.

Levélzáró bélyegek. A Pestújhelyi Eucharisztikus Gyermekszövetség igen szép levélzáró bélyegeket adott ki; Kohányi Imre joghallgató művészi rajzai — Jézus életéből vett témák — díszítik a színes bélyegeket. Tizenkét változatban, darabonként 10 K-ért a bélyegek kiadóhivatalunkban is kaphatók.

A «Kirchliches Handlexikon» új kiadása. A freiburgi Herder-cég, tekintettel a sokfelől megnyilvánuló keresletre, elhatározta, hogy Buchberger Mihály érseki általános helytartó kolosszális művét, a «Kirchliches Handlexikon»-t (egyházi kézi szótár) újra kiadja. Nagy szolgálatot tesz a jónevű cég különösen az egyházi férfiaknak, akiknek Buchberger műve nélkülözhetetlen segédeszköz. De nagy hasznát látja minden katolikus, aki a katolikus tudományok és egyházi ügyek iránt érdeklődik.

Májusi ájtatosságok. Az Örökimádás-templomban az idén is buzgó áhitattal siettek a hívek a Szent Szűz tiszteletére. Mindennap szentbeszéd és szentséges litánia volt a Szűzanya tiszteletére. A megnyitó beszédet dr. Glattfelder Gyula, a székhelyéről kiülődőzött csanádi püspök mondotta. A többi napokon beszéltek: dr. Babura László oltáregyleti üv. igazgató, dr. Kővári István hittanár, Farda Ignác, Flienert Károly, Kovács Alajos, Máté Márton, Megla Tibor, Péterfy József, Szlankó Albert, Tihanyi János, Turcsányi Imre hitoktatók, Krebsz Ferenc és Szelényi István káplánok, dr. Mátrai Gyula lelkes és P. Alaker S. J. A szentbeszédnek tárgya volt Szűz Mária viszonya a legmértóságosabb Oltárszentséghez különböző szempontokból.

* * *

Úrnap körmenet az Örökimádás-templomban június 3-án, vasárnap délután 1/4 órakor lesz, amelyen az Oltáregyesület kebelében működő összes kongregációk, az Oltáregyesület választmánya és terjesztőnői és az Eucharisztikus Gyermekszövetség vesznek részt. A körmenet alatt ez évben a lorettomi fiúnevelő zenekara fog játszani.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eöri János.*

(Folytatás.)

Néhány pillanatig csendben, lehajtott fejjel lépkedett egymás mellett a két jóbarát. A földet nézték mindketten. Tamás inkább önmagának az árnyékát. Majd hirtelen, mintegy parancsszóra, mindketten megálltak, egymásnak a szemébe néztek, elszántan, mint aki feleletet vár s mint aki bármikor kész felelni. A kérdés fel volt adva, Tamásnak felelnie kellett. Felelt is:

— Barátom, nem akarom hinni, hogy a szélsőségekben keresnéd a lényegét; sem azt, hogy torz lelkek torz megnyilatkozásai miatt elfélnéd a lélek vágyait. Sőt vallom, hogy a torz megnyilatkozás mögött nem mindig torz lélek rejtőzik. A külső finomság pedig nem mindig mutat belső értékre. Mily szép virága van sokszor a mérges növénynek s mily egyszerű a nemes tölgy barkája. Én ama lelket nem itélem meg. Lehet, sőt félek, hogy különb, mint én vagyok. Amit és ahogyan tesz, ezt és úgy találja helyesnek, talán a leghelyesebbnek. Hogy aztán nem helyes, arról ő nem tehet. Az Úr Jézus nem kívánja, hogy a spanyol etikett paragrafusai szerint közeledjék valaki hozzája. A vízerecskétől nem kívánja a folyamok hőmpölygő hullámaait. Jobban örül egy pislogó mécsesnek, mint a sötétségnek; jobban a valaminek, mint a semminek. Koldusai vagyunk valamennyien s valamennyiünket meghívott asztalához. Hogy a koldusvendégek között visszataszító külsejű, faragatlan megjelenésű is akad, olyan egyszerű. Ha kedved tartja, boszankodj azon is, hogy a kis gyermek maszatos szájjal is megcsókolja édes anyját, vagy durva kézzel üti-tépdesi keblét vagy arcát. Ő így szeret. Ha akarsz, boszankodj azon, hogy árnyékunk van, mikor süt a nap. Gyerünk csak tovább; ne álldogáljunk itt már annyit. Nézd, mily konokul csuszamlik előttünk az árnyékunk. Azt el nem taposhatod soha! Az élet félszegségeinek örök jelképe. De még soha nem jutott eszedbe, hogy az árnyék miatt gyanakvó szemmel nézd a napsugarat. Az oceánt járó hajó oldalára mindig tapad iszap meg hinár. Az erdő fáin mindig akad élősd. De elvégre az is szép, csudája a természetnek, dicsősége Alkotójának. Gondolj a borostyánra. A családban mindig vannak gyermekek, akik nem előírás szerint, hanem a maguk módján szeretik szüleiket.

— Elvégezted, Tamás? — kérdezte Géza kissé gúnyosan. Az Ament is hozzá tehetted volna még. A filozofálásod beillett volna egy csinos kis prédikációnak. Jó pap lett volna belőled.

— Nem arról van itt szó, Géza. Humor ide, humor oda, nekem ez a meggyőződésem.

— És meggyőztél engem is — válaszolt Géza komolykodó arccal. Így akart kedélyességet mutatni. Tamás azonban rajtakapta az ártatlan színlelésen:

— Tudom, Géza, megértettél és igazat adsz nékem. Fogadni mernek, hogy egy harmadikkal szemben, aki a te mostani szerepedre vállalkozna, ugyanebben a hangnemben beszélnél, mint én most.

— Miért ne? — válaszolta Géza derűs mosollyal. Kérlek, ne érts félre.

— Hát csak ezt akartam. Különben ne gondold, hogy nekem egyáltalán nincsenek problémáim az Oltáriszentség tisztelete körül. Talán több is, mint neked. Láttam és hallottam ennél sokkal különösebbeket is. Most nem akarlak velük untatni. Alkalomadtán majd kedveskedni fogok neked egy csokorralalóval, amikor majd, remélem, te fogsz engem megnyugtatni.

— Ha épen kívánod, megtehetem. E tekintetben az egyszerűet megtanultam már tőled az imént. Egyszerűen alkalmazni fogom. Nem lehetetlen, hogy a tanítvány fölülmúlja majd mesterét.

IV.

A nap már meglehetősen lehelte magából a forróságot a földre, mikor Tamás és Géza kiértek az erdőig. Délig azonban még volt idejük elég, ezért még jó háromszáz lépésre befelé haladtak az erdőbe, a cserkésző úton arra a tisztásra, ahol a nyári szünidő alatt máskor is, majd mindennap szórakozni szoktak. A tisztás egyik szélén kristályvizű patak folydogált. Évezredek óta jó pár méter mélyre marta a saját medrét; úgy jártak le rá kapával vágott lépcsőn. Egyik alkalmas helyen, ott közvetlen a tisztás mellett, Tamás meg Géza még tavaly szobanagyságú területre kimélyítették a víz ágyát (ők maguk ásták és lapátolták ki onnét a földet) kőművesekkel kiöntették betonnal a talajt, köröskörül métermagas kis betonfallal vetették körül, az átfolyó patakvíz számára kis zsilippel ellátott nyílást hagytak. Ha a zsilipet leeresztették, pár perc múlva tele volt a medence a legtisztább vízzel. Fejedelmi fürdőt csináltak maguknak ilyenformán. Ki is használták alaposan. Most is, amikor már közeledtek a helyhez, megszaporozták lépteiket, szinte futva topantak egyszerre a lejáróhoz. A tegnap esti zajos jókedv után oly jól esett mindegyiküknek az acélos fürdő. Mikor megelégtették, fölszaladtak a napsütéses tisztásra, melyet minden oldalról lomberdő vett körül. Géza hamarosan előszedte az egyik bokor alá rejtett öt-hat kilós termékdarabot. Szónélkül megindult a szokásos súlydobó verseny. Egyikük a tisztás közepéről annak hosszában elhajította a követ, a másik a leesés helyéről vissza. Amelyikük a tisztás szélére tudta kiszorítani dobásaival

ellenfelét, az volt a győztes. Hol az egyik, hol a másik. Tízperces pihenő után ugyanazt a követ két kézre fogva fölfelé hajították. Egy magányosan álló vén tölgyfának a tisztásra benyuló ága volt a cél, a rekord. Két hónapos gyakorlat után majdnem elérték. De eddig még nem bírták.

Mikor ebbe is belefáradtak, lehevertek a napsütéses pázsitra. Géza hanyatt feküdt, kalapját mélyen a szemére húzta. Rövid hallgatás után elkezdett kurtán, szaggatottan beszélni. Látszott rajta, hogy valami ötlete támadt, ami még maga előtt sem világos egészen.

— Ilyen az élet. Az imént győzködtünk egymással. Hol az egyikünk erősebb, hol meg a másik. Mondd, Tamás, nem ilyen az élet? A nagy küzdelem. A szellemek harca. Egymást gyurják, aztán kidőlnek, elpihennek. És a nap nyugodtan ragyog, ontja melegét tovább. Fölkel, lemegy. Egymást legyűrik az emberek. Örülnek is a győzelmüknek. S mily ritkán gondolnak arra, hogy csak egymást tudják igazán legyőzni. Mennyi még az, amivel szemben tehetetlenek. Azok a magasabbrendű erők! Azok a nagy kérdések! A kő visszahull, mielőtt még elérte volna a célját. Leesik a magasból, ahová olyan nagy erővel lódult. Belefáradunk.

— De már mégse vagyunk messze attól az ágtól, Géza. Ha az idén nem, hát jövő ilyenkor. Vagy később valamikor... Valóban, találon láttad meg barátom a hasonlatot. Lám, nemcsak én álmodozom, hanem te is. Te talán józanabb, vagy mint én. Lehet, hogy én is ki-józanodom; de lehet, hogy te is beleszédülsz még jobban. Álmodni szoktál?

— Ritkán. Ostobaságokról. És te?

— Én meglehetősen gyakran. Ma éjjel is például.

— Halljuk, halljuk — harsogta Géza. — Meg vagyok győződve, ez is olyan nagyszerű, mint a multkori, amit még Pesten meséltél el. Halljuk!

— De ki ne ne vess érte. Ha megteszed, sohanem fogok álmaidról mesélni neked. Hogy is volt? Igen. Sűrű, átlátszatlan köd borított valami óriási sík területet. Sokáig bámultam bele. Egyszerre csak titokzatos, ismeretlen módon támadt szellők kezdték hömpölygetni a súlyos ködfelhőket. Kicsillant közülük egy nagyon, de nagyon magas hófehér óriási piramis-féle építmény. Ragyogó márványlépcsők vezettek föl rá. Hét lépcső magasságban az alappal párhuzamosan terrasszerűen négyszögben párkányzata volt; azon megint hét lépcső, megint párkányzat. Ilyenformán hét tagozatban mindig hét lépcsővel emelkedett az építmény a magasba. Amint bámulom, észreveszem, hogy fehér selyem hosszú ruha van rajtam tógaszerűen; s máris megyek a lépcsők felé s lépkedek rajtuk fölfelé. Mikor fölléptem a legutolsó lépcsőre, tisztán

